

Pstruží smrt

M. M. Cabicar

Svatební oznámení

[Faint, illegible cursive text follows]

M. M. Cabicar

PSTRUŽÍ SMRŤ

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-100-4 (ePub)

978-80-7512-101-1 (mobipocket)

978-80-7512-102-8 (pdf)

Seděli jsme v obýváku a na chvíli osaměli. Labradorka ležela Kátě u nohou a já se rozhodl využít situace. Při přátelském drbání fenky jsem se několikrát dotkl jejích lýtek.

Nebylo to jiskření. Bylo to, jako když sáhnete na obnažený drát, který zcela ochromí vaše šlachy, a už nejste schopni jediného pohybu. Muchlal jsem psa jako v transu. Celé moje já se přesunulo do těch několika dotyků, víc jsem nedokázal vnímat.

Nevím, jak to Kát'a vydržela, nikdo se ještě něčeho podobného neodvážil. Když se pak konečně dopotácela za kamarádkou, zašeptala roztřeseně:

„My... Myslím, že... že na to jde moc rychle.“

„Co udělal?!“ vyskočila pohoršeně.

Před tím, než se skácela, hlesla:

„Hladil psa.“

Sprost'ák!

Budu muset s Kát'ou zapracovat na jejím šatníku. Na jednu stranu to vypadá výhodně, že cokoli z její garderoby mohu bez obav nosit i já, ale bylo by dobré, kdyby bylo na první pohled poznat, o jaké jde pohlaví, a přestala skrývat svou ženskost. Jako když jsme se dnes setkali:

„Přijde mi nefér, že kytky dávají jenom chlapi - tak jsem ti jednu přinesla,“ prohlásila Kát'a s úsměvem, vytáhla zpoza zad tulipány a dala mi pusou, než jsem se stačil vzpamatovat.

Jeden pán z protějšího chodníku mi ukázal vztyčený palec a vyceněné zuby v širokém úsměvu.

Ale zjevně neměl tušení, jestli ta osoba v kalhotách a saku mi nabízí sňatek nebo registraci.

Dneska jsem před utíráním tlapek z procházky nejdříve poklekl před Dennisem a požádal ho o packu.

Myslím, že to vůbec nebylo špatné. Dal mi dokonce čtyři. A ještě mě i olízl.

Modlím se, aby to šlo tak i s Kát'ou.

Proboha, prostě nám to nedošlo. Oznamit tchyni, že se budeme brát – na apríla – to fakt mohlo napadnout jenom mě. Apríl je v tom, že to je pravda, jenže takhle jí to budeme muset říct znovu zítra.

Tentokrát ovšem zazářila Katka, když mamina navrhla, abychom si našli nějakou babku, která má být a brzo umře, že bychom ho zdědili, tak ji chlácholivě poplácala po ruce s jasnou zprávou v očích:

„My už právě jednu máme!“

Dneska mě tchyně představila nějaké tetě. Já si nezakládám na nějakých škatulkách, ale zděsily mě ty drby, které jsem jasně zahlédl za oznámením: „To je ten Káči objev.“

Ok, mně se líbí, že má ráda pejsky. Její pes Dennis je báječný a nevadí mi její vtípky, že si mě pořídila, aby se jí někdo staral o psa, když je v práci.

Ale budu si s ní muset promluvit, protože mi fakt vadí, když mě představuje známým:

„To je Dennisův upgrade.“

Věty, které nesmíte říct, když si nevěsta zkouší svatební šaty

Celý den jsme strávili po svatebních salónech. Vyčerpávající, ale nádherné. Kátě slušely úplně všechny. Myslím, že není zcela

obvyklé, aby budoucí ženich chodil s budoucí nevěstou po salónech, dokonce to, zvláště v těch luxusnějších, vypadalo, že by mě moc rádi vyhodili, ale mě to bavilo. Žasl jsem, co všechno nevěsty na sebe obléknou. Přesto, pro další generace bych rád poskytl mladým mužům věty, které nesmíte říct, když si nevěsta zkouší svatební šaty:

- Tohle jsou také svatební šaty? Já myslel, že tu jen vybuchla paleta s papírovými kapesníčky.

- Tyhle by ti moc slušely. Pokud bys byla figurka na svatebním dortu čouhající ze šlehačky.

- Kde se tu mezi svatebními šaty vzala ta noční košile?

- To je sukně nebo stan na svatební hostinu?

- Svatební šaty z peří? Já nevím, jak by působilo na příbuzné, kdyby viděli, že jsi ještě před svatbou někde kuchla ptáka.

- Ty šaty jsou tak jedovatě zelené, že bys možná působila příliš otráveně.

- Netušil jsem, že korzety mají tak pevnou konstrukci. Mohla by sis mezi prsa strčit dva tanky a pořád by to drželo.

- Proč je horní polovina šatů bílá a dolní červená? Vždyť to vypadá, jako bys dostala měsíčky.

- Ty šaty jsou sice úžasně žluté a třpytivé, ale mají tak divný hranatý tvar, až nevypadají jako svatební. Spíš jako kdybys na halloween šla za zlatou cihlu.

- Nemáte nějaký řidší závoj? Ona už takhle blbě vidí.

- Wow, šaty barvy koňaku. To jako má být vaječňák nebo něco lepšího?

- A proč je tady vepředu v těch šatech ta obrovská díra, to je úmysl nebo předchozí nevěstě ten kus uhořel?

- Proč jsou všechny šaty tak široké? Nebylo by lepší, kdybychom se brali ve stejném kostele?

- Tak tyhle šaty jsou mechatron! Kdyby to do tebe zepředu nabořil náklad'ák, ani si toho nevšimneš.

- To je těžko popsat, jaký je její styl, většinou chodí oblékaná jako islámský terorista.

V jednom salónu si nás dokonce vyfotili a dobrá zpráva je, že Katka si mě pořád chce vzít.

Když zapředete nadšený hovor o operaci v perském zálivu, nedělejte si naděje na nové společné zájmy.

Dostal jsem vynadáno, že vůbec neposlouchám, když vybírá svatební kytici. Dobře. Tak malá zkouška pánové: co se vám vybaví, když někdo zahuhlá „pouštní růže“?

Měl jsem začít aspoň Stingem.

Dnes večer budeme muset oznámit tátovi, že bude svatba. Posledně, když se ptal, prozradil i skrytý motiv. Jeho jediná starost totiž je:

„Kdy se budu zase muset celej umejt?“

Vítejte na vesnici...

Káťa nějak zůstala bez jídla, tak jsem jí vezl oběd. Není snadné dostat se přes ochranku - myslím, že mám určité charisma, jak lidi úplně zblbnout:

„Za kým jdete?“

„Nevěsta Cabicarová.“

„Cabicarová... Cabicarová Nevěsta... Tady je akorát nějaká Cabicarová Kateřina. Kde že dělá?“

„No, dělá svatbu a pak dítě, ale ještě k tomu pracuje.“

„Dítě a svatby? Poslyšte, tohle oddělení tu snad vůbec nemáme.“

„Myslel jsem, jako že se bude vdávat.“

„Aha! Jestli tu není pod jménem za svobodna nebo tak, jak se teda jmenuje teď a jak předtím?“